

ความรักของแม่ไม่เคยหายไปไหน
 ทั้งยังกลายเป็นพลังใจที่ช่วยให้ลูกผ่านพ้นวันอันยากลำบากไปได้

อย่า
 ปล่อยให้
 ความรัก
 ของแม่
 หายไป

แม่รู้ไหม
 ลูกแม่
 ใช้ชีวิต
 ได้ดีเลยนะ

Have a Booktiful Day!

엄마도
아빠도
아이도
모두
같이
살아요

แม่รู้ไหม
ลูกแม่
ใช้ชีวิต
ได้ดีเลยนะ

Bloom

คำนำสำนักพิมพ์

ทุกคนคงเคยได้ยินประโยคที่ว่า “เราจะรับรู้ว่ามีสิ่งใดสำคัญต่อเมื่อสูญเสียสิ่งนั้นไปแล้ว” กันใช่ไหม แต่หากเรารู้อยู่แล้วว่า “สิ่งนั้นสำคัญ” แล้วเมื่อถึงเวลาต้องสูญเสียไปแล้ว จะทำอย่างไร

พัคแอฮีกำลังตามหาวิธีปลอบประโลมใจหลังผู้เป็นแม่จากไป กระทั่งพบว่าไม่มีหนังสือเล่มไหนในร้านตอบโจทย์ความรู้สึกของเธอ จึงเริ่มลงมือเขียนขึ้นเอง ด้วยคิดว่าคนอื่นคงเคยมีประสบการณ์ทำนองนี้ เคยอยู่ในระยะทำใจ แต่ยังต้องใช้ชีวิตต่อไปให้ได้ เธออยากให้พวกเขาเหล่านั้นรู้ว่าไม่ได้เดินอยู่ตามลำพัง อย่างน้อยยังมีเธออีกคนเป็นเพื่อนร่วมทางพร้อมกอดเก็บความทรงจำแสนเศร้าไปจนสุดชีวิต

เรื่องเล่าเปิดเปลือยชีวิตเล่มนี้จึงไม่เชิงเป็นบันทึกส่วนตัวเสียทีเดียว เมื่อแรกเริ่มคล้ายอ่านเรื่องของคนอื่น แต่ไม่นานจะพบว่าพัคแอฮีคือตัวเรา และแม่ของเธอกลายเป็นแม่ของเราเช่นกัน ทั้งคำพูดคำจา เสียงบ่น เสียงหัวเราะ อาหารรสมือแม่ ช่วงเวลาที่นั่งดูละครด้วยกัน กลิ่นตัวตอนกอดกัน หรือสัมผัสอันคุ้นเคย ล้วนเป็นสิ่งที่ถูกเก็บทุกคนเคยประสบพบเจอ และยังคงวนระลึกถึงได้อย่างแจ่มชัด

แต่นอกจากภาพแห่งความสุขที่มีร่วมกันแล้ว เรารู้ว่าแม่ถูกย้อมกระทบกระทั่งเป็นธรรมดา ล้วนเคยผิดใจ หงุดหงิด ใจเฝ้าใส่กันบ้าง กระทั่งคำร้ายๆ ที่เคยหลุดพูดไปก็ยังเรียกคืนกลับมาไม่ได้ หรือคำที่อยากบอกแต่ไม่มีโอกาสได้บอกอีกแล้ว พักแอสซี่ถ่ายทอดความรู้สึกอย่างจริงใจว่าเธอเป็นแบบนั้นเช่นกัน และจะแบกความเสียใจไปตลอดชีวิต มันเจ็บปวดแน่ๆ แต่เธอเรียนรู้ที่จะปล่อยให้ความทรงจำทั้งดีและร้ายผ่านเข้ามาในใจเงียบๆ แล้วโอบรับเอาไว้

ดังนั้น หากเรารู้สึกเหมือนพักแอสซี่ที่ทุกคำคืนหรือในบางจังหวะของชีวิตรู้สึกคิดถึงแม่จนไม่รู้จะทำอย่างไรดี สำนักพิมพ์ Bloom หวังว่า “**แม่รู้ไหม ลูกแม่ใช้ชีวิตได้ดีเลยนะ**” เล่มนี้จะเป็นเพื่อนคอยปลอบประโลมจิตใจของผู้อ่าน คอยร่วมเคียงข้าง เป็นแรงใจเล็กๆ ที่ช่วยคลายความคิดถึงลงได้บ้าง รวมถึงขอใช้โอกาสนี้บอกแทนคุณแม่ของทุกคนว่า “วันนี้เก่งมากแล้วนะ”

คำแนะนำเขียนที่ร้อยเรียงขึ้นใหม่

ตอนนี้เป็นอย่างไรบ้างคะ...

เหตุผลที่เริ่มด้วยคำถามนี้ เพราะฉันคิดว่าคนที่เปิดอ่านหนังสือเล่มนี้อาจกำลังคิดถึงใครบางคนอยู่

ฉันเคยหยุดยืนหน้าชั้นที่มีชื่อหนังสือแนวนี้เหมือนกันค่ะ ตอนนั้นฉันอยากได้คำตอบจากโลกใบนี้แค่ข้อเดียว ฉันอยากรู้เหลือเกินว่าคนอื่นเขาก้าวข้ามความเจ็บปวดนี้ไปได้ได้อย่างไร แน่่อนว่าหลายคนคงเคยมีประสบการณ์ส่งคนที่ตัวเองรักไปอยู่ในสถานที่ไกลแสนไกล หลังจากนั้น พวกเขาใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างไรนะ

ความสงสัยนี้ไม่เคยจางหายไปเลย ฉันเฝ้าตามหาเรื่องราวของผู้คนที่เคยผ่านความเจ็บปวดมาก่อน หวังว่าจะได้พบคำตอบบางอย่าง

แล้วฉันเจอคำตอบนั้นหรือเปล่านะหรือ

ไม่เลยคะ ฉันอ่านแล้วอ่านอีก อ่านๆๆ จนเริ่มเขียนออกมาเอง ดูเหมือนว่าฉันคงอยากเจอคำตอบนั้นด้วยตัวเองคะ ฉันเคยได้ยินว่านักเขียนคือคนที่เขียนเรื่องของตัวเองอยากรู้เรื่องที่ตัวเองอยากอ่าน เรื่องที่สำคัญกับตัวเอง ฉันน่าจะเป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ฉันอยากเขียนหนังสือที่ช่วยปลอบใจว่าเราไม่ได้เผชิญความทุกข์ใจจากการสูญเสียเพียงคนเดียวสักหน่อย อยากเขียนหนังสือที่ช่วยให้ค้นหาความหมายของชีวิตไปพร้อมกับ การย้อนมองสิ่งที่สูญเสียไปได้ เพราะอย่างนั้น ฉันเลยอยากเขียนหนังสือที่ช่วยให้อยากมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกครั้งคะ

หลังจากที่เขียนหนังสือจนจบ จึงได้รู้ว่าแท้จริงแล้วถ้อยคำที่ฉันเขียนออกมาทั้งหมดคือจดหมายที่ฉันต้องการส่งให้ใครบางคน หนังสือ **“แม่รู้ไหม ลูกแม่ใช้ชีวิตได้ดีเลยนะ”** เลยออกมาเป็นรูปเป็นร่างแบบนี้คะ

หลังจากตีพิมพ์หนังสือ ฉันได้รับการตอบรับจากผู้อ่าน ล้นหลาม ถ้อยคำเปี่ยมด้วยน้ำตาและคำปลอบโยน ความรู้สึกขอบคุณเหล่านั้นเหมือนจดหมายตอบกลับ ซึ่งแต่ละคำมีค่ามาก จนฉันแอบหวังว่าสักวันหนึ่งจะมีโอกาสกล่าวขอบคุณกลับไปอีกครั้ง ตอนนี้ฉันดีใจมากที่หนังสือเล่มนี้ได้กลับมาพบกับผู้อ่านอีกครั้ง พร้อมกับ 6 เรื่องราวใหม่ในรูปแบบเล่มสวยงามราวกับได้สวมชุดใหม่ที่ละมุนกว่าเดิมคะ

ฉันขอขอบคุณสำนักพิมพ์ 북파머스 (Book Farmers) จากใจ ที่เอ็นดูผลงานของฉันและหยิบยื่นคำแนะนำอันมีค่าให้กันมาตลอด ขอขอบคุณพี่อีกิมฮีที่กรุณาเขียนคำนิยมอันอบอุ่นซาบซึ้งใจ สุดท้ายนี้ฉันขอมอบหัวใจดวงนี้ให้ผู้อ่านทุกท่านที่เพิ่งค้นพบหนังสือเล่มนี้เป็นครั้งแรกด้วยค่ะ

ระหว่างที่ฉันเขียนต้นฉบับบทใหม่ไปพร้อมกับปรับแต่งประโยคเก่าๆ ที่ซัดจางลงไปตามกาลเวลา ฤดูใบไม้ร่วงก็มาเยือน บางครั้งสายลมที่เปลี่ยนทิศไปก็ช่วยให้หัวใจสงบขึ้น

ในช่วงเวลาเช่นนั้นฉันมักเปิดหีบเพลงที่บรรเลงท่วงทำนองแผ่วเบาอบอุ่น พร้อมทั้งระลึกถึงคุณปู่มีแชล เดอลากัวว์ (Michel Delacroix) จิตรกรวัย 90 ปีที่อาศัยอยู่ไกลถึงฝรั่งเศส ฉันชอบผลงานของท่านมาก ภาพวาดของท่านถ่ายทอดบรรยากาศอันเรียบง่ายและอบอุ่นของปารีสในวันวานได้อย่างละเอียดอ่อนเหมือนกล่องความทรงจำใบเล็ก ทุกครั้งที่มองภาพเหล่านั้นฉันรู้สึกราวกับว่าเวลาที่สูญหายไปหวนคืนมาอีกครั้ง และช่วยให้ใจสงบลงได้เสมอเลยคะ

ฉันยังจำถ้อยคำที่ท่านเคยกล่าวไว้ขณะหวนทบทวนชีวิตตลอด 90 ปีของท่านได้ดี

ผมเดินมาถึงปลายทางของชีวิตอันยาวนาน
ภาพวาดเรียบง่ายของผมบรรจุเรื่องราว
ทั้งหมดนั้นไว้
ผมเคยประสบพบพานกับความพึงพอใจครั้งใหญ่
ความสุขไม่ก็หน
และความเศร้าที่ไม่อาจลืมเลือนมากมาย
เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ
บางครั้งความโศกเศร้าหนักหนาเกินกว่าจะรับไหว
แต่กระนั้น ภาพวาดก็ไม่เคยทอดทิ้งผมเลย

ฉันอ่านข้อความที่จดมาจากนิทรรศการฤดูหนาวปีนั้น
อยู่บ่อย ๆ เพราะประโยคนี้คอยช่วยปลอบประโลมใจของฉัน
อยู่เสมอ

“ความเศร้าที่ไม่อาจลืมเลือนมากมาย” และ “ความสุข
ไม่ก็หน”

ท่านใช้ชีวิตมายาวนานแต่กลับไม่พูดว่า “ความสุข
มากมาย” และ “ความเศร้าไม่ก็หน” ฉันเลยอยากจดจำคำนี้
ไปชั่วชีวิต

คำพูดเหล่านี้ยังวนเวียนอยู่ในหัวของฉันระหว่างเขียนต้นฉบับ และตอนกำลังเขียนประโยคนี้ ฉันเพิ่งตระหนักได้ว่ามันสะกิดใจเพราะอะไร ฉันหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะไม่ใช่ว่าแค่เรื่องเศร้า แต่เป็นเรื่องราวที่ทำให้ผู้อ่านได้ค้นพบความสุขไม่ก็ครั้งซึ่งซ่อนอยู่ท่ามกลางความเศร้าสมแน่นในชีวิต เช่นเดียวกับที่ภพवादของคุณปู่มีแซลช่วยปลอบประโลมกัน ฉันหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะกลายเป็นหน้าต่างบานเล็กๆ ที่เปิดเข้าสู่โลกอันล้ำค่าซึ่งเราเคยสูญเสียไป

และท้ายที่สุดฉันอยากส่งท้ายไว้ว่า

ไม่ว่าคุณจะอยู่ ณ แห่งไหนใด ขอให้อย่าเจ็บไข้ได้ป่วยเลยนะคะ

พัคแอสี ฤดูใบไม้ร่วง ปี 2024

คำนำผู้เขียน

แต่คุณแม่ทุกคนบนโลกใบนี้

มีใครสักคนในชีวิตของคุณเป็นแบบนี้บ้างไหม
คนที่จู่ ๆ เราอยากได้ยินเสียงของเขาขึ้นมาเฉย ๆ
คนที่เมื่อคุณกลับถึงบ้าน
จะกล่าวต้อนรับด้วยคำพูดอบอุ่น
“เก่งมาก ทำงานมาเหนื่อยเลยใช่ไหม”
คนที่เมื่อคุณเผชิญช่วงเวลาที่ยากลำบาก
แล้วส่งข้อความสั้น ๆ ไปว่า “เหงาจังเลย”
จะโทรกลับมาภายใน 3 วินาที
ขอแค่มีใครแบบนี้ในชีวิตสักคน
คงพอพูดได้ว่า “โลกนี้น่าอยู่” ใช่ไหม

จากรายการ *세상의 모든 음악* (Sesang-ui modeun eumak)

ช่องวิทยุเคบีเอสคลาสสิกเอฟเอ็ม (KBS Classic FM)

สมัยยังเป็นนักเขียนรายการวิทยุ หลังจากบทเปิดรายการ
ที่ตัวเองเขียนได้พูดออกอากาศ ฉันมักได้รับข้อความหนึ่งว่า

“ลูกแม่ เнгаเหรอ”

สำหรับแม่แล้วบทพูดเปิดรายการของฉันคือ “การถามไถ่
จากลูกสาว” เสมอ แม่ชอบเปิดคลื่นเดิมเวลาเดิม พร้อมแนบหู
กับลำโพงวิทยุ เมื่อบทพูดเปิดรายการผ่านไปและเพลงแรก
ดังขึ้น แม่ก็ส่งข้อความมาหาฉันอยู่บ่อยๆ

เมื่อฤดูใบไม้ผลิเวียนมาบรรจบครบ 13 ปีที่ฉันทำงาน
กับสถานีโทรทัศน์ แม่ก็ไม่ได้ฟังบทพูดเปิดรายการของฉัน
อีกต่อไป ท่านจากไปในฤดูหนาวปีนั้น

ทุกคืนที่นอนไม่หลับฉันมักส่งความคิดถึงไปหาแม่
ท่ามกลางความมืด พลังย่อนึกถึงช่วงเวลาสมัยที่เราอยู่
ด้วยกัน ช่วงที่ฉันรักตัวเองมากขึ้นเวลามองดูท่านส่งยิ้มอย่าง
มีความสุขมาให้ วันที่ชีวิตมันหนักหนาสาครรรจ์ แต่ฉันยังเดิน
ต่อไปเพราะนึกได้ว่ามีแม่คอยอยู่เคียงข้างเสมอ วันที่ฉันเสียใจ
เมื่อได้รู้ว่าแม่ตั้งใจปกปิดอาการป่วยของตัวเองไว้ เพราะกลัว
ว่าลูกสาวอย่างฉันจะเครียดและเป็นกังวล ช่วงเวลาเหล่านั้น
ที่ฉันฝันว่าจะเป็นคนที่ดีขึ้น เนื่องจากเห็นแม่เฝ้าคอยดีใจ
และเจ็บปวดแทนฉันในทุกเรื่อง

และแล้วในวันหนึ่งฉันตระหนักได้ว่าทุกช่วงเวลาเหล่านั้น
ยังคงอยู่ในตัวฉันเหมือนเดิม
ฉันจึงตั้งใจแน่วแน่ว่าจะมีความสุขอีกครั้ง
 และได้ใส่เรื่องราวเหล่านั้นลงในหนังสือเล่มนี้ด้วย

การเขียนเรื่องราวของแม่ต้องใช้ความกล้าหาญเอาเรื่อง
สิ่งที่ยากที่สุดคือฉันกลัวที่ต้องเผชิญหน้ากับความเศร้า
ถึงอย่างนั้น ฉันยังเขียนได้เรื่อย ๆ เพราะคิดว่าเรื่องราว
ของฉันคงไม่ต่างจากเรื่องของคุณ

ในฐานะของคนที่เคยผ่านประสบการณ์การสูญเสียมาแล้ว
ฉันอยากยื่นมือไปหาก่อนพลางเอ่ยถามว่าคุณก็เป็นเหมือนกัน
ใช่ไหม ฉันอยากจับมือและบอกใครสักคนที่ยังคงมีชีวิตอยู่
ในวันนี้ว่าฉันเองก็เป็นเหมือนกัน ฉันจะช่วยแบกรับน้ำหนักของ
ความเศร้าที่แต่ละคนถือครองอยู่ด้วย

ฉันเริ่มเล่าเรื่องราวของตัวเองกับแม่ด้วยความเชื่อที่ว่า
ในโลกนี้ต้องมีคนที่เป็นอย่างฉันอยู่บ้าง แต่แท้จริงแล้วอาจเป็น
ฉันเองที่ได้รับการเยียวยา

เพราะแม้บางครั้งจะรู้สึกเจ็บแปลบในขณะที่เขียน แต่ก็มี
ความสุขอยู่บ่อยครั้ง

เพราะฉันเริ่มดีขึ้นในระหว่างนั้นโดยไม่รู้ตัวเหมือนกัน

ฉันหวังเป็นอย่างยิ่ง
ว่าถ้อยคำเล็กๆ ของฉันจะส่งไปถึงคุณเพื่อปลอบประโลม
และมอบความหวังอันอ่อนโยนได้
หวังว่านี่จะเป็นดั่งบทบันทึกเล็กๆ แต่คุณแม่ทุกคนบนโลก
ที่อดทนทำทุกวิถีทางเพื่อเลี้ยงดูพวกเราให้เติบโต

สารบัญ

คำนำผู้เขียนที่ร้อยเรียงขึ้นใหม่ ตอนนี้เป็นอย่างไรบ้างคะ ★ 8

คำนำผู้เขียน แต่คุณแม่ทุกคนบนโลกใบนี้ ★ 13

1. เพื่องคนได้ฉวยโอกาสโลกใบนี้ที่เข้าช่วงฉันเสมอ

คุณรู้อยู่แล้วเหมือนกันใช่ไหม ★ 22

ท้องเที่ยวแทนการปลอมใจ ★ 28

แล้วสว่น้อยก็เติบโตเป็นผู้ใหญ่ ★ 37

บางครั้งฉันก็อยากโดนแม่ฟาดหลัง ★ 46

พอไม่มีแม่แล้ว จะใช้ชีวิตให้ได้ดีไหมนะ ★ 50

วิธีการรักแฟนของลูกสาว ★ 59

จู่ๆ ก็รู้สึกอยากพยศดูบ้าง ★ 65

การเลือกอยู่ข้างใครสักคนนั้นถูกต้องเสมอ ★ 70

คนที่รู้จักฉันดีกว่าใครในโลก ★ 75

แม้ไม่พูดออกมา แต่รู้หมดแหละว่าอยากพูดอะไร ★ 81

จดหมายที่ไม่มีโอกาสได้ส่ง ฉบับที่ 1

อัลโหล แม่เหร่อ ★ 92

ความรักของฉัน พอง่วงปลอบใจไม่ได้ไหม

Cherry Blossom Ending ★ 96

แม้มีความสุข ฉันก็มีความสุข ★ 103

คำที่อยากบอกคุณให้ได้ในสักวัน ★ 108

วิธีรักคนที่เรารักได้อย่างดีที่สุด ★ 114

วันที่เปล่งประกายที่สุดในชีวิต ★ 119

ถ้าอยากก้าวผ่านชีวิตอันหนักหนา ควรทำตามกฎเข้าไว้ ★ 124

แม้ความโดดเดี่ยวเกินบรรยายจะทำให้เราสิ้นสะท้านก็ตาม ★ 131

เด็ก ๆ มีพระเจ้าที่คอยคุ้มครองพวกเขาอยู่โดยเฉพาะ ★ 137

ฉันจะอยู่เคียงข้างจนกว่าเวลาของเธอจะหมดลง ★ 143

สิ่งที่หายไปแต่ยังคงอยู่ ★ 151

จดหมายที่ไม่มีโอกาสได้ส่ง ฉบับที่ 2

แม้ในฤดูหนาวที่หนาวจัด ไก่ทอดที่พ่อเอามาฝากไม่เคยเย็นชืด

และยังอุ่นอยู่เสมอ ★ 158

ถ้าจดหมายให้แน่นกว่านี้

เราทุกคนล้วนทำร้ายความรู้สึกใครบางคน

และถูกใครบางคนทำร้ายความรู้สึก ★ 162

บางครั้ง...เราต้องถอยห่างจากกัน ★ 167

กลายเป็นแม่คนแล้วจึงได้รู้ ★ 174

เหตุผลที่แท้จริงว่าทำไมการจากลาจึงเศร้า ★ 180

คืนที่ย่อนนึ่งถึงคำที่ไม่มีโอกาสได้ยินอีกแล้ว ★ 184

เหตุผลที่บรรดาลูกสาวร้องหาแม่ ★ 191
ถ้าฉันโตกว่าแม่มาก ๆ ถ้าเป็นอย่างนั้นละก็ ★ 196
ความรู้สึกที่อยากซ่อน แต่ซ่อนไม่ได้ ★ 202
คำพูดที่ไม่ได้ฟังจนจบ ★ 207
จดหมายที่ไม่มีโอกาสได้ส่ง ฉบับที่ 3
ตั้งใจที่จะกระเทียมดองไม่ลงหรอก ★ 214

เพื่อนำชีวิตได้อ่างเข้มแข็ง และมั่นคงขึ้นอีกสักหน่อย

ฉันเคยอยากเป็นคนที่ดีกว่าเดิม ★ 218
ตัวตนที่ไม่อาจปล่อยมือ ★ 224
สิ่งแรกที่ต้องทำเพื่อรักตัวเอง ★ 228
ช่วงเวลาเหมือนเป็นเรื่องซ้ำชั้น ★ 236
คนที่ทำทุกอย่างด้วยความละมุนละม่อม ★ 241
เพื่อให้ใช้ชีวิตได้สงบนิ่งขึ้นอีกนิด ★ 246
เรื่องราวที่กลายเป็นเรื่องเล่า ★ 251
เมื่อต้องการโชค ★ 256
แต่คุณผู้ยากไร้และโดดเดี่ยว ผู้สูงส่งแสนเปลี่ยวเหงา ★ 261
เมื่อรักจางไป ยังมีสิ่งใดที่เหลืออยู่ ★ 266
จดหมายที่ไม่มีโอกาสได้ส่ง ฉบับที่ 4
แม้วันพรุ่งนี้มาถึง ก็ยังมีสิ่งหนึ่งที่ไม่เคยเปลี่ยนไป ★ 274

แค่จัมพ์สักหน่อยก็คงไม่เป็นไร

- วิธีใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับความสูญเสีย ★ 278
- ช่วงเวลาที่ถูกสาวทุกคนบนโลกโหยหาแม่มากที่สุด ★ 283
- บางที่ความคิดถึงอาจเป็นพรก็ได้ ★ 287
- การรับมือกับการจากลาในแบบของตัวเอง ★ 292
- คำที่ได้ยินอยู่บ่อย ๆ ยังช่วยปลอบโยนกันได้ ★ 298
- เมื่อโดนถามว่ามีความสุขไหม ★ 303
- แม่ ตอนนี้อยู่ตรงนั้นหรือเปล่า ★ 309
- จดหมายที่ไม่มีโอกาสได้ส่ง ฉบับที่ 5
- ทำใจปล่อยต้นมังกะดาบแก้วไป ★ 316

ความรักไม่枉นาง

- แม้จะมีเรื่องราวที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้
- เกิดขึ้นนับไม่ถ้วนในชีวิต ★ 320
- พึ่งพาความช่วยเหลือเล็กๆ น้อย ๆ ★ 326
- ความเศร้าเพื่อความเศร้า ★ 333
- ด้วยความรู้สึกแบบเดียวกับที่อ่านหนังสือเล่มโปรด ★ 341
- จดหมายที่ไม่มีโอกาสได้ส่ง ฉบับที่ 6
- แม้ตอนนี้เราอาจอยู่ไกลกัน ★ 348

เพียงคนเดียวในโลกใบนี้
ที่เข้าใจฉันเสมอ

คุณรู้อยู่แล้วเหมือนกันใช่ไหม

ในรถเมล์ไม่ค่อยมีคนเลย ฉันนั่งอยู่ฝั่งขวาติดทางเดินรถเมล์เคลื่อนที่ไปบนถนนอันมืดมิดด้วยความเร็วคงที่ ความเหนื่อยล้าซึ่งพยายามกดพื้นผืนถนนตาโถมเข้ามาเป็นระลอก ทุกครั้งที่รถสะเทือน มันเหนื่อยมากและอึดอัดสุดจะทน

เขาก่อนว่าฉันต้องใช้ชีวิตในแบบที่เราอยากทำ ฉันอยากเป็นนักเขียน จึงลงทะเบียนเรียนสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับการผลิตสื่อกระจายเสียง (broadcast academy)¹ ลงเรียนการเขียนและผ่านความยากลำบากมากมาย จนในที่สุดก็ได้เข้าทำงานในสถานีโทรทัศน์ ฉันเริ่มทำงานด้วยหัวใจพองโต แต่ไม่นานก็กลับห่อเหี่ยวลง เพราะมีคนเก่งอยู่เต็มสถานีโทรทัศน์ไปหมด แค่ทำหน้าที่ของตัวเองเจียบ ๆ ไม่ได้หมายความว่าอนาคตที่มันคง

¹ในประเทศไทยมีชื่อสาขาวิชาว่า วิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์

จะรออยู่ ฉันรู้สึกเหมือนโดนทดสอบอยู่ตลอดว่ารู้อะไรบ้าง คิดไอดียใหม่ ๆ ได้มากพอไหม และมีจุดเด่นเหนือคนอื่นตรงไหน โปรดิเวเซอร์คนหนึ่งสายศิระะพร้อมชักสีหน้าใส่เวลาฉันเสนอความเห็นในที่ประชุมทุกครั้ง เหมือนต้องการสื่อว่าคนอย่างฉัน มาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร ถ้าฉันเสนอไอดีที่ใช้ได้ออกไป เขาจะพูดเชิงประชดว่า “อะไรกันเนี่ย ผิดปกติแฮะ” พอโปรดิเวเซอร์อีกคน เห็นเข้าจึงพูดว่า “โอ๊ย พอเถอะน่า! ขนาดได้เดือนโดนเหยียบ มั้ยยังดันเลยนะ” แล้วทั้งคู่ก็หัวเราะกันอย่างสนุกสนาน

พิธีกรหญิงที่ฉันเคยร่วมงานด้วยเป็นผู้ประกาศข่าว ที่ทั้งเก่งและมีมนุษยสัมพันธ์ดีจนใคร ๆ ต่างยอมรับ เธอมัก ถูกลุงโบใหญ่ที่อัดแน่นด้วยเครื่องดื่มและขนมเข้ามาในออฟฟิศ ก่อนเริ่มถ่ายทำเสมอ ผู้หญิงทั้งดงามทั้งใบหน้าและจิตใจคนนี้อายุมากกว่าฉัน 3 ปี เหมือนว่าบรรยากาศรอบตัวสว่างสดใส เป็นประกายขึ้นทันทีทุกครั้งที่เธอปรากฏตัว ในขณะที่เพื่อนร่วมทีมคนอื่น ๆ รีบเข้าไปทักทายเธอด้วยความยินดี ฉันมัก ผงกศิระะน้อย ๆ แล้วเดินไปถ่ายสำเนาของตัวเอง จากที่รู้สึก ว่าตัวเองเล็กจ้อยอยู่แล้ว ยิ่งรู้สึกตัวกระจิริดและไร้ความหมาย ในสายตาคนอื่นเข้าไปใหญ่ โปรดิเวเซอร์ที่เรียกฉันมาทำงานด้วย เพราะชอบผลงานเขียนเคยบอกว่าฉันทำงานละเอียดและใส่ใจ แต่อยู่มาวันหนึ่งเขากลับไม่ทักทายกันอีกเลย

แสงไฟนอกหน้าต่างรถบัสดูพร่าเบลอรากับอยู่อีกฟากของโลก ฉันถามตัวเองเบาๆ ว่าตอนนี้กำลังมุ่งหน้าไปที่ไหนกันอนาคตจะเป็นอย่างไร ขณะที่ใจฉันค่อยๆ จมดิ่งลงไปเรื่อยๆ ก็มองเห็นคน 2 คน คนแรกนั่งอยู่หลังคนขับ เป็นเด็กชายวัยสัก 10 ขวบ ส่วนด้านหลังเด็กชายน่าจะเป็นพ่อของเขา อาจเป็นเพราะทั้งคู่ นั่งอยู่คนละแถวจึงไม่ได้คุยอะไรกันนัก ไม่รู้ว่าฉันรู้สึกไปเองหรือเปล่า จึงได้คิดว่าชีวิตของพวกเขาที่น่าจะย่ำแย่เหมือนกัน ชีวิตขมขื่นเหมือนเสื้อเชิ้ตเก่าๆ ผ่าบางที่ได้มานาน ดูจากสภาพของพ่อกับเด็กชายที่ป้านี้ยังอยู่บนรถเมล์และยังไม่ถึงบ้านเลยทั้งที่เกิน 5 โมงเข้าไปแล้ว ฉันเริ่มจินตนาการชีวิตของพวกเขาตามอำเภอใจ ไม่มีแม่หรือเปล่า พวกเขาได้กินข้าวเย็นกันหรือยังนะ และคนเป็นพ่อใส่เสื้อเชิ้ตตัวนั้นมากี่ปีแล้ว

ทันใดนั้น รถเมล์สะท้อนอย่างแรง พ่อรีบยื่นมือรองท้ายทอยของลูกชาย พอฉันตั้งใจมองจึงเห็นว่าเด็กชายหลับอยู่ พ่อรีบยื่นมือออกไปอย่างรวดเร็ว คงกลัวว่าศีรษะของลูกชายจะหงายไปด้านหลังแล้วกระแทก หรือไม่ก็กลัวว่าลูกจะตื่นแม้รถเมล์กลับมาแล่นตามความเร็วปกติแล้ว แต่ผู้เป็นพ่อยังไม่ชักมือออกจากศีรษะลูก สีหน้าของพ่อดูจริงจัง คิ้วมือ 2 ข้างอย่างระมัดระวังราวกับกำลังประคองสิ่งที่สำคัญที่สุดในโลกผ่านไป 1 ป้าย 2 ป้าย 3 ป้ายก็แล้ว แต่เขายังยกมือปกป้องศีรษะของเด็กน้อยไว้โดยไม่ขยับแขนสักนิดเดียว เหมือนกับ

กำลังดูแลภาระหน้าที่อันยิ่งใหญ่ ส่วนเด็กน้อยหลับใหลไม่รู้เรื่อง
ฉันเขียนเรื่องของทั้งสองลงในสมุดโน้ต เด็กที่หลับอยู่
อาจไม่มีวันรู้เรื่องนี้ตลอดชีวิตเลยก็ได้ สัมผัสที่ผู้เป็นพ่อเย็นมือ
อันแข็งแรงมาประคองเขาไว้ทดแทนคำพูดประเภท “นอน
ให้สบายนะ ไม่ต้องเกร็ง พ่ออยู่ตรงนี้แล้ว ไม่ต้องกังวลอะไร
ทั้งนั้น...” ฉันอยากเป็นคนจดจำความรักของผู้เป็นพ่อที่พบเห็น
ในวันนั้นแทน ไม่อยากลืมมันไป

บางครั้งฉันก็นึกถึงทั้งคู่ขึ้นมา ปานนี้ลูกชายจะโตหรือยัง
คนเป็นพ่อสบายดีหรือเปล่านะ อยากรู้ประหนึ่งว่าเคยพูดคุย
กับพวกเขาอย่างไรอย่างนั้น ฉันเคยลองวาดภาพเด็กชาย
ที่เติบโตขึ้นเป็นอย่างดี และเชื่อว่าเขาต้องเติบโตมาได้ดีแน่ ๆ
ถ้าได้รับความรักอันมั่นคงและแข็งแรงของพ่อที่คอยเฝ้าดูแล
ให้เขานอนบนรถเมล์ได้อย่างสบาย เด็กคนนั้นต้องเติบโตขึ้น
อย่างยอดเยี่ยมโดยไร้ข้อกังขาแน่นอน

ระหว่างนั่งรถเมล์กลับบ้าน หลังจากไปงานเลี้ยงสังสรรค์
บริษัทที่ฉันไม่ชอบเอาเสียเลย อันที่จริงตอนนั้นฉันนึกสังหรณ์ใจ
อยู่ว่าหนทางต่อจากนี้คงต้องพบความเจ็บปวดนับครั้งไม่ถ้วน
เจอวันที่นอนไม่หลับเพราะเสียใจ และนึกโทษตัวเองว่าทำไม
ไม่ทำให้ดีกว่านี้ มีวันที่ทุกข์ทรมานจากความเจ็บปวดไร้สาเหตุ
จนอยากหนีไปให้พ้น ๆ แค่นี้ คิด ตัวของฉันก็สิ้นสะท้าน

ฉันเพิ่งก้าวสู่เส้นทางการใช้ชีวิตในสังคมไปหมด ๆ แต่กลับสวนสรุปเกินเหตุว่าชีวิตอาจหมายถึงการต้องทนกับเรื่องอะไรพวกนี้ตลอดกาล ฉันลงจากรถเมล์แล้วเดิน สักพักก็ต้องขึ้นเนินอีกรอบจนหอบแฮก พอมาถึงบ้านยังเอาแต่คิดว่า จะทนต่อไปได้หรือเปล่า จะไปจนถึงที่สุดได้ไหม ฉันเปิดประตูหน้าบ้านแล้วเดินขึ้นบันได ไม่มีใครอยู่ในบ้าน กลิ่นอายที่ลอยมาเตะจมูกเหมือนทั้งกลิ่นของแม่และพ่อ ตอนนั้นเองฉันถึงเพิ่งรู้ว่าตัวฉันแต่แค่ร้านจิ้มใครบางคนไป ใช่แล้ว ฉันก็มี "คนคนนั้น" เหมือนกัน คนของฉันทั้ง 2 คน

ทว่าฉันก็ยังใช้ชีวิตไปแบบลุ่ม ๆ ดอน ๆ มักไม่แน่ใจอยู่เรื่อยว่าตัวเองควรยืนตรงจุดไหน ฝ้ามองตำแหน่งของคนอื่นที่ดูดีกว่าด้วยความรู้สึกสมเพชตัวเอง แต่ถึงอย่างนั้นฉันยังคงพยายามเดินหน้าต่อไปเรื่อย ๆ พร้อมบอกตัวเองว่าในเมื่อทำอะไรไม่ได้ก็ทนไปก่อนแล้วกัน ฉันทนมาเรื่อย ๆ จนวันหนึ่งที่ขึ้นรถเมล์ไปทำงานพร้อมความรู้สึกสงบนิ่งได้แล้วก็ยอมนึกดูที่ฉันทำได้ไม่ใช่เพราะพลังของตัวเองคนเดียว ทุกครั้งที่อยากยอมแพ้ ฉันนึกถึงพ่อแม่เสมอ

กระทั่งตอนนี้ บางครั้งที่ฉันนั่งรถเมล์ตอนกลางคืนก็ยัง
นึกถึงพ่อลูกคู่ นั้นอยู่ เด็กน้อยที่เห็นบนรถเมล์น่าจะอายุเกิน
20 ปี ถึงฉันได้เจอเขาอีกครั้งก็คงจำไม่ได้แล้ว ดังนั้น ฉันจึง
เขียนจดหมายนี้แทนอีกหลายฉบับนับไม่ถ้วนที่ไม่อาจส่งไป
ในโลกแห่งความจริงได้

คุณเองก็รู้อยู่แล้วเหมือนกันหรือเปล่า
ว่ามีคนหนึ่งอุทิศชีวิตเพื่อปกป้องและรักคุณ
คนที่อยู่เคียงข้างคุณมาตลอด และช่วยส่งแรงใจให้คุณ
เอาชีวิตรอดมาได้

ท่องเที่ยวแทนการปล่อยใจ

ฤดูใบไม้ผลิตอนอายุ 27 ปี ฉันสูญเสีย 2 สิ่งด้วยกัน
อย่างแรกคืองาน และอย่างที่ 2 คือความรัก

หลังจากเดบิวต์ในฐานะ “น้องเล็ก” นักเขียนบทสารคดี
ที่แผนกข่าววัฒนธรรม ฉันสองจิตสองใจว่าจะทำงานที่นี้ในฐานะ
นักเขียนของทีมนวัตกรรมต่อไปเรื่อย ๆ หรือลองสมัครนักเขียน
รายการวิทยุอย่างที่ตัวเองเฝ้าฝันดี และฉันเลือกทำตายตัวเอง
ฉันตั้งใจฟังรายการเพลงช่องเอฟเอ็มที่เปิดตามช่วงจัดรายการ
ต่าง ๆ แล้วลองเขียนสคริปต์เปิดรายการตาม เพื่อให้คุ้นเคย
และจับทางว่าแต่ละรายการมีจุดอ่อนจุดแข็งตรงไหน จากนั้น
เขียนไอเดียรายการใหม่พร้อมกับเขียนสคริปต์เป็นตั้ง ๆ แล้วส่ง
ไปรษณีย์ไปให้โปรดิวเซอร์รายการทั้งหมด 6 รายการ ซึ่งเป็น
รายการดังของ 3 สถานีใหญ่ระดับประเทศทั้งสิ้น ฉันไม่รู้จักชื่อ
หรือหน้าตาของบรรดาโปรดิวเซอร์เลย แต่เชื่อมั่นว่าอย่างน้อย
ต้องมีใครสักคนชอบสคริปต์ที่ฉันส่งไปบ้าง

โชคดีมากที่ทั้ง 3 สถานีติดต่อมา สถานี 2 แห่งบอกว่าถ้ามีจังหวะเหมาะๆ แล้วจะติดต่อมาอีกครั้ง ส่วนอีกแห่งหนึ่งถามว่าอยากลองเขียนสคริปต์เปิดรายการอย่างเดียวดูไหมฉันจึงเข้าสู่วงการในฐานะนักเขียนประจำรายการช่วง 4 ทูม

ฉันพยายามปรับตัวให้เข้ากับระบบที่แตกต่างจากระบบโทรทัศน์ บางครั้งก็ท้อแท้ ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไร แต่ความประทับใจตอนดีเจอ่านสคริปต์ของฉันกับความสนุกที่ได้เสียงตอบรับจากผู้ฟังทันทีนั้นกลับล้นหลามเกินจินตนาการ ยิ่งไปกว่านั้น ฉันชอบฟังเรื่องราวชีวิตคนอื่นและคิดว่างานนี้เหมาะกับตัวเอง แต่หลังจากออกจากช่องเคบีเอสที่อุตสาหกรรมทางมาเป็นอย่างดี แล้วไปทำงานช่องเอ็มบีทีได้แค่ 6 เดือน ทั้งฉันและรุ่นพี่ก็กลับโดนเลิกจ้าง ดีเจของรายการถอนตัว บรรดาโปรดิวเซอร์ที่เคยทำงานด้วยกันต่างกระจัดกระจายไปคนละทางทั้งที่ฉันเพิ่งจะนั่งตัวว่าได้เป็นนักเขียนรายการวิทยุไปหยกๆ พอผ่านไป 6 เดือนเป๊ะๆ ถึงเพิ่งเข้าใจว่าตัวเองเป็นฟรีแลนซ์ที่จะถูกไล่ออกตอนไหนก็ได้

ช่วงหนึ่งฉันป่วยใจเพราะไปหลงรักเขาข้างเดียว อีกฝ่ายเป็นนักดนตรีที่เคยมาออกรายการ ฉันหลงรักเพลงแสนอบอุ่นน้ำเสียงของเขาช่างสุขุมลุ่มลึก เวลาเขามาถ่ายรายการที่ไรใจฉันมักเดินโครมครามและมีความสุข หลังจบรายการแล้ว